

Korea och världen

På morgonen för jämnt ett år sedan (efter koreansk tid) ryckte de nordkoreanska kommunistiska trupperna in i Sydkorea. För en gångs skull var Förenta nationerna i stånd att handla med beslutsamhet, beroende på att Ryssland vid denna tidpunkt bojkottade organisationen i anslutning till kravet på det kommunistiska Kinas inväljande. Först uppmanades Nordkorea att omedelbart inställa fientligheterna; då uppmaningen inte hörsammades anbefalldes medlemsstaterna, den 27 juni, att ge Sydkorea den hjälp som behövdes för att slå tillbaka angreppet. I realiteten är viktigare var att den amerikanske presidenten redan före detta andra beslut beordrat amerikansk militär att ingripa till stöd åt den angripne. Beslutet framstod inte som självfallet och var inte betingat av tidigare löften. Den amerikanska statsledningen fann det emellertid nödvändigt i den kollektiva säkerhetens intresse att ställa makt mot våldet, då det, som Truman framhöll, blev klart "att kommunismen passerat stadiet med underminering för att besegra oavhängiga nationer och nu kommer att tillgripa väpnad invasion och krig".

Sällan har ett krig bjudit på så stora, snabba och oförutsedda växlingar som Koreakriget. Kommunisternas angrepp var till en början så framgångsrikt att endast det sydöstra hörnet av Sydkorea kunde bevaras, och under några veckor syntes en utrymning av hela landet sannolik. I september kom motoffensiven, som på två månader drev angriparna tillbaka till den kinesiska gränsen. En ny omkastning inträdde genom att kinesiska arméer i slutet av november gick till anfall och tvingade FN-trupperna att retirera till långt in i Sydkorea. Den senaste fasen av kriget innebär att kommunisterna ånyo pressats in i Nordkorea och att en rad kinesiska motanfall krossats med väldiga förluster för angriparen. Dagens läge är ovisst, men vad som skett ger dock viktiga lärdomar för framtiden.

Den kommunistiska politikens hämningslösa brutalitet har än en gång klarlagts. Ingen kan betvivla att Ryssland var den drivande kraften bakom Nordkoreas angrepp och att det oavbrutet motsatt sig ett återställande av freden på grundval av den förut gällande ordningen. Lika klart är att Ryssland

och Kina åtminstone i stort sett handlat i gemenskap och att Kina inträdde i kriget lika plötsligt och överlagt som Nordkorea börjat det. Men allt förnekas av de kommunistiska maktbarnarna, även det mest uppenbara. Det påstås rent av att Sydkorea började kriget, liksom det i december 1939 påstods att Finland anfällt Ryssland, och att Kina tvungits till ingripande genom överfall från FN:s sida. Lögn i politik och lögn i krig har aldrig varit något ovanligt, men vi har här nya bevis för att de totalitära staterna presterar en total lögnaktighet, att inga löften, inga uppgörelser har någon som helst betydelse annat än som ett opium för motståndarna, ett led i den politiska tekniken.

Militärt har ofta hävdats att Koreakriget visat att flygvapnets vikt under den senaste tiden överskattats och att de traditionella vapnen bevarat sin avgörande roll. Särskilt sade man så under krigets första månader då FN-trupperna, i det hela oerhört underlägsna, men med klar övervikt i flyg, pressades tillbaka. Det antydde till och med att erfarenheterna från andra världskriget redan blivit föråldrade och att den militära vetenskapen borde företa en snabb reträtt till äldre positioner. Så till vida är dessa synpunkter hållbara som en del överdrivna uttalanden om flygets möjligheter dementerats. Men i stor sett måste vad som skett tvärtom tolkas som bekräftelser på att nyorienteringen inom den militära debatten varit befogad. Amerikanerna, som främst skött försvaret, har gång efter annan besegrat flerdubbelt överlägsna arméer; deras förluster är en bråkdel av nordkoreanernas och kinesernas; det är uppenbart att den väsentliga orsaken härtill är det amerikanska flyget och de nya amerikanska stridsmedlen. Och ändå har USA, av allt att döma främst av politiska skäl, inte satt in atombomben, dess ojämförligt starkaste militära instrument.

Viktigast är likväl de allmänna utrikespolitiska konsekvenser som kan dras av vad som skett. Att USA — genom en lyckosam slump i FN:s regi — bestämt ingripit till skydd för en angripen stat har stärkt de hotade demokratiernas position i hela världen och medfört det första allvarliga bakslaget för de totalitära aggressionsplanerna efter det andra världskrigets slut. Oron och fruktan för kommunismens angrepp består, men tillsatsen av beslutsamhet och tillförsikt har blivit större än tidigare. Den väldiga amerikanska upprustningen, den ökade aktiviteten

i arbetet på uppbyggande av ett försvar för Västeuropa är följder av Koreakonflikten. Kravet på effektivisering av det svenska försvaret likaså, även om de svenska statsmakterna, stelnade i traditioner och fördomar, inte dragit de utrikespolitiska slutsatserna av läget. Den nästan vidskepliga föreställningen om den ryska politikens träffsäkerhet har börjat vika, liksom den lika farliga och enfaldiga känslan av ofrånkomlighet i Hitlers framgångar vek vid de första tyska nederlagen.

Många demokrater i de västeuropeiska staterna har varit tveksamma inför den fasta politik som västmakterna och främst USA bedrivit i Korea. Varför gripa till vapen för att skydda denna avlägsna, primitiva stat? Varför inte spara tillgångarna för att försvara oss? Det är stämningar som man känner igen. Varför bry sig om Abessinien, sades det 1935, varför bry sig om Tjeckoslovakien, sades det 1938. Varje folk fin-

ner det naturligt om andra lämnas åt sitt öde och om den mäktiga och anständiga stat som uppfattas som ett slags försyn på jorden inskrider först då detta folk självt är hotat. Så finner talrika svenskar det nästan självfallet att Ryssland fått uppsluka Estland, Lettland, Polen, Ungern osv., men skulle se det som något brottsligt om Sverige på samma sätt övergavs av dem som förenar makt och god vilja.

I själva verket är den insats som USA gjort i Korea det för oss och för andra hotade mest hoppingsvärdet efter kriget. Det har denna gång inte gått som med Abessinien 1935, Tjeckoslovakien 1938, raden av erövrade och stympade nationer efter 1945. Därför kan också vi — svenskar, norrmän, fransmän — känna större förtröstan än under de ohyggliga åren av nazistisk uppsugning och expansion. Och därför borde vi bidra till internationell och egen säkerhet genom att stödja solidaritetens grund. ts.